

JAMES PATTERSON

MAXIMUM
RIDE

ISKOLASZÜNET... ÖRÖKRE!

Könyvmolyképző Kiadó, 2013

Mindenkinek, aki az olvasás örömét népszerűsíti.

*

*Illesse sok köszönet Gabrielle Charbonnetet,
összeesküvőtársamat, aki mindig szárnyal,
és közben sziporkázik,
valamint Mary Jordant, a történet minden fordulatában
nyújtott kitartó segítségéért és háttérmunkájáért.*

Az olvasóhoz

A *Maximum Ride* ötlete két korábbi könyvemből, az *Amikor a szél fúj*ból és a *Tóparti ház*ból származik. Max nevű szereplőjük szintén egy rémes Iskolából érkezett. De a hasonlóság ennyiben ki is merül. Max és a többi srác nem azonos a korábbi könyveim Maxével és srácaival. Ahogy Frannie és Kit sem szereplői a *Maximum Ride*-nak. Készüljete fel a kilövésre...

ELSŐ FEJEZET

***SE SZÜLŐK,
SE SULI,
SE SZABÁLYOK***

SIKLANI, ZUHANNI, EMELKEDNI, MEGLOVAGOLNI A SZELET – hiába, nincs is ennél jobb. Amikor a végtelen, akadálytalan, tiszta, kék égen több kilométeres távolságban senki sincs rajtunk kívül. Akarsz egy adrenalinlöketet? Akkor csukott szárnyal zuhanj vagy másfél kilométert, aztán *huss!* Nyisd ki a szárnyad, és kapd el az egyik légáramlatot, mint egy pit bull, mert ez lesz életed fuvarja! Istenem, nincs ennél jobb, mulatságosabb vagy izgalmasabb.

Jó, tudom, hogy mutáns szörnyszülöttek vagyunk, és folyton menekülünk, de a repülés, öregem... nem véletlenül álmodoznak annyit róla az emberek!

– Odanézzetek! – mutatott előre Gázos izgatottan. – Egy ufó!

Elszámoltam magamban tízig. Természetesen nem volt ott semmi. Mint általában.

– Figyelj, Gázos, ez az első ötven alkalommal még vicces, de már kezdem unni – mondtam.

Néhány szárnyzélességre tőlem felkacagott. A nyolcéves gyerekek egészen furcsa humorérzékkel rendelkeznek.

– Max! Mikor érünk Washingtonba? – repült közelebb Böki. Fáradtnak tűnt; hosszú és csúnya nap állt mögöttünk. Pontosabban *egy újabb* hosszú és csúnya nap a hosszú és csúnya napok végtelen sorában. Ha egyszer egy szép és könnyű napom lenne, talán belebetegednék.

– Még egy óra. Esetleg másfél – találgattam.

Böki nem válaszolt. A csapat többi tagjára néztem. Agyar, Iggy és én bírtuk a tempót, de bennünk *mucho* kitartás van. Nem úgy értem, hogy a kicsikben nincs kakaó, különösen a punynyadt nem-mutáns kölykökhöz képest. De néha még ők is kifáradtak.

Annak, aki most kapcsolódik be a kalandba, gyorsan vázolom a helyzetet. Hatan vagyunk. Angyal hatéves, Gázos nyolc, Iggy tizenégy (és vak), Böki tizenegy, Agyar és én (Max) tizenégy évesek vagyunk. Elszöktünk abból a laboratóriumból, ahol szárnyakat adtak nekünk, és más különleges képességekkel ruháztak fel. Vissza akarnak kapni bennünket – de nagyon. És mi nagyon nem akarunk visszamenni. Soha.

Totált a másik karom alá tettem, és örültem, hogy csak tíz kiló. Egy pillanatra felébredt, aztán bebújt a hónom alá, és tovább folytatta a durmolást. Fekete bundáját szél kócolta. Szerettem volna egy kutyát? Nein. Szükségem van egy kutyára? Újabb nem. Egy csapat kölyök vagyunk, akiknek bujkálniuk kell, és még a saját napi betevőjük sem garantált. Felelős gazdáik lehetünk egy kutyának? Várjunk csak! *Nem*.

– Jól vagy? – repült mellém Agyar. Szárnya sötét volt, és csendes. Mint Agyar maga.

– Pontosán mire gondolsz? – kérdeztem, ugyanis volt miből választani: itt volt a fejfájás dolog, a chip sztori, a hang-afejemben-ügy, meg a gyógyuló lőtt sebem.

– Ari megölésére.

A levegő a légcsővembe fagyott. Csak Agyar képes ilyen gyorsan a lényegre térni. Csak Agyar ismer ilyen jól, és engedheti meg magának, hogy ilyen messzire menjen.

Miközben a New York-i Intézetből menekültünk, Radírozók és fehér köpenyesek bukkantak fel – természetesen. Isten ments, hogy valami probléma nélkül menjen! Ha valaki még nem tudná, a Radírozók farkasszerű lények, amik az Iskolának nevezett laboratóriumából való szökésünk óta üldöznek. Az egyik Radírozót Arinak hívták. Éppen küzdöttünk egymással, ahogy életünk során már többször is, amikor egyszer csak a mellkasán találtam magam, és az üveges szemébe bámultam, miközben törött nyaka természetellenes szögben meghajlott.

Mindez huszonnégy órája volt.

– Vagy te, vagy ő – mondta hűvösen Agyar. – Örülök, hogy magadat választottad.

Felsóhajtottam. A Radírozók leegyszerűsítették a dolgunkat: mivel lelkiismeret-furdalás nélkül gyilkoltak, te is félretted az aggályaidat. De Ari kivétel volt. Felismertem, emlékeztem rá, amikor még kislány volt az Iskolában. Ismertem.

Ehhez jött még Ari apjának – Jebnek hívják az ürgét – szörnyű kiáltása, ami a fülemben visszhangzott, amikor kirepültem az alagútból: „Megölted a testvéredet!”

JÓ, TUDOM, HOGY JEB EGY HAZUG GAZEMBER és nagy manipulátor, aki szeretne dróton rángatni engem, de akkor mintha őszinte fájdalom csendült volna ki a hangjából.

És bár gyűlöltem és utáltam Jebet, a mellkasomon mintha egy tehén ült volna.

Meg kellett tenned, Max. Te a nagyobb jóért küzdesz. És ebben semmi sem akadályozhat meg. Semmi sem állíthat meg a küldetésedben, hogy megmentsd a világot.

A fogamat csikorgattam, aztán felsóhajtottam:

Jesszus, Hang! Legközelebb azzal jössz, hogy „ahhoz, hogy omlettet készíts, fel kell törni néhány tojást”?!

Nagy levegőt vettem. Igen, egy Hang beszélt a fejemben. Vagyis a lelkiismeretem hangján kívül egy másik. Biztos vagyok benne, hogy ha megkeresed a „kattant” szót a szótárban, az én képeimet találod mellette illusztrációként. Ez a Hang is az én mutánszörnyszülött-madárkölyök csomagomhoz járt.

– Akarod, hogy vigyem? – kérdezte Angyal a kutyára mutatva.

– Nem kell, elbírom – mondtam. Angyal alig volt nehezebb Totálnál. Nem is tudom, hogy bírta el eddig.

– Tudom már! – ragyogott fel az arcom. – Majd Agyar bácsi!
Néhány extra csapással Agyar mellé repültem. Szinkronban mozogtak a szárnyaink.

– Tessék! – nyújtottam felé Totált. – Kutyázz egy kicsit!

A méretben és kinézetben Scottie-ra hasonlító kutya ficánkolt kicsit, aztán bebújt Agyar karja alá. De előbb még képen nyalta, és nagyon a számba kellett harapnom, hogy ne röhögjem el magam, amikor megláttam, milyen pofát vág.

Rákapcsoltam, és a csapat élére repültem. Fáradtságomat és a történetek baljós súlyának nyomását mintha enyhítette volna az izgatott várakozás. Egy új territórium felé repültünk, ahol talán még a szüleinket is megtaláljuk. Megint sikerült meglépnünk a Radírozók és a fehér köpenyesek – egykori fogvatartóink – elől. Együtt voltunk, és egyikünk sem sebesült meg komolyan. Abban a pillanatban olyan szabadnak és erősnek éreztem magam, mintha újrakezdéném az életem. Meg fogjuk találni a szüleinket, egyszerűen *éreztem*.

Milyen is vagyok most? Nevet kerestem ennek az új érzésnek. Optimista? Igen, bár semmi okom rá.

Az optimizmust túlértékeli, Max – mondta a Hang. – Én a racionalizmust javaslom helyette.

Azon tűnődtem, vajon a Hang a koponyámból látja-e, ahogy a szemem forgatom.

MÁR ÓRÁK ÓTA BESÖTÉTEDETT. Meg kellett volna kapnia az értesítést. A félelmetes Radírozó egy kis tisztás körül sétált, amikor a fülébe sistersgő statikusságtól megrándult az arca. A fülhallgatójához kapott és figyelt.

A hír hallatán elmosolyodott, pedig nem volt túl jó bőrben, és olyan forró düh áradt szét benne, hogy attól félt, kiégeti a bensőjét.

Amikor az egyik embere észrevette az arckifejezését, csöndre intette a többieket. Ari bólintott. – Vettem – mondta a mikrofonba, és kikapcsolta az adó-vevőjét.

A csapatra nézett.

– Megvannak a koordináták – közölte. Igyekezett megállni, hogy ne dörzsölje össze a kezét örömeiben, de nem sikerült. – Dél-délnyugatnak tartanak. Philadelphiát harminc perce hagyták el. Az Igazgatónak igaza volt. Washington D.C.-be mennek.

– Mennyire megbízható az információ? – kérdezte az egyik Radírozó.

– A verebek csiripelték – ellenőrizte le a felszerelését. Megmozgatta a vállát, grimaszolt egyet és bekapott egy fájdalomcsillapítót.

– Melyik veréb? – kérdezte egy másik Radírozó, aki felállt, és az éjjellátójába nézett.

– Fogalmazzunk úgy, hogy belső információ – mondta a Radírozók vezetője örömmel a hangjában. A szíve gyorsabban dobogott az izgalomtól, és a vékony madárnyakat már az ujjai között érezte. Aztán a kezét bámulva elkezdett *átváltozni*.

A finom emberbőrt hamarosan spród szőr borította, és ujjai végéből éles karmok nőttek. Az átváltozás kezdetben fájdalommal járt: farkas DNS-ei nem illeszkedtek olyan pontosan az őssejtjeivel, mint a többi Radírozó esetében. Szóval volt még mit javítani rajta, várt rá egy kemény és fájdalmas átváltoztató periódus.

De nem panaszkodott. Megéri a szenvedést, ha elkaphatja Max nyakát, és alaposan megszorongathatja. Lelki szemei előtt megjelent a lány döbrent képe, ahogy hiába próbál kiszabadulni a karmai közül, és gyönyörű, barna szemében lassan kialszik az élet fénye. Akkor majd nem lesz olyan nagy szája. Nem fogja lenézni, vagy ami még rosszabb, *levegőnek nézni* őt. Mivel Ari nem mutáns szörnynek született, a lány gyerekkorában észre sem vette. Csak a drágalátos csapatával törődött. Ahogyan apja, Jeb is.

De ha Max meghal, minden megváltozik.

És ő, Ari lesz Jeb kedvenc fia. *Ezért még a halálból is visszajött.*

ALKONYATRA ÁTREPÜLTÜNK PENNSYLVANIA EGY RÉSZÉN, és New Jersey meg Delaware között egy kis ízelítőt kaphattunk a benyúló óceánból.

– Nézzétek, skacok! Egy kis földrajzóra! – mondta Agyar tetetett izgalommal. Mivel soha nem jártunk iskolába, minden tudásunk a tévéből, valamint az internetről származott. És újabban a nagyokos Hangtól a fejemben.

Közeledtünk Washingtonhoz, és ezzel a tervem ki is fújt. Ami a ma estét illeti, az a lényeg, hogy valahol meghúzhassuk magunkat, és ne maradjon üres a begyünk. Ráérek másnap tanulmányozni az Intézetből szerzett információkat. Mekkora pillanat volt, amikor feltörtük az Intézet számítógépét! Az igazi szüleinkről többoldalnyi adat jelent meg a képernyőn. Még szerencse, hogy ki tudtam nyomtatni, mielőtt megzavartak bennünket.

Ki tudja – lehet, hogy holnap ilyenkor már egy idegen lakás küszöbén állunk, hogy találkozunk valamelyikünk régen látott apjával és anyjával. Beleborzongtam még a gondolatba is.

Fáradt voltam. Mindannyian azok voltunk. Tehát nem csoda, hogy amikor a szokásos, háromszázhatvan fokok fordulatom

során egy sötét felhőt láttam felénk közeledni, őszintén és hangosan felnyögtem.

– Agyar! Mi a csuda az mögöttünk? Tíz óránál.

Homlokát ráncolva nézett hátra.

– Túl gyors, hogy viharfelhő legyen. Túl kicsi és halk helikopternek. Madárnak túl nehézkes. – Rám nézett. – Szabad a gazda.

Mi az?

– Baj – mondtam komoran. – Angyal! El az útból! Srácok, figyelem! Társaságot kaptunk!

Mindannyian megpördültünk, hogy szembenézzünk azzal, ami – nagyon gyorsan! – közeledett felénk.

– Repülő majmok, mint az Ózban? – találgatta Gázos.

Akkor aztán rájöttem.

– Nem – feleltem röviden. – Rosszabb. *Repülő Radírozók!*

BIZONY. REPÜLŐ RADÍROZÓK. Ezeknek a Radírozóknak szárnyai voltak, ami új és kellemetlen fejleményt jelentett Radírozó-fronton. Eddig csak félig emberek, félig farkasok voltak, most már félig madarak is? A ronda korcsai! És százharminc kilométer per órával felénk repültek.

– Radírozók, a 6.5-ös verzió – mondta Agyar.

Váljatok szét, Max! Gondolkozz 3D-ben! – figyelmeztetett a Hang.

– Szétválni! – parancsoltam. – Böki! Gázos! Kilenc órára! Angyal, fölénk! Mozgás! Iggy, Agyar! Ti alulról fedeztek! Agyar, szabadulj meg a kutyától!

– Neeee! – visította Angyal.

Amikor legyező alakban szétnyíltunk, a Radírozók lelassítottak. Hatalmas, súlyos szárnyaikat hangosan suhogtatták a levegőben. Addigra már majdnem koromsötét lett, nem sütött a hold, és nem volt alattunk város, aminek fényei világíthattak volna. Mégis tisztán láttam a fogsorukat, a hegyes agyaraikat és a vér-szomjas vigyorukat. *Vadászaton voltak – és nagyon élvezték.*

Akkor kezdjük, gondoltam, szívverésemet felpörgette az adrenalin. A legnagyobbra támadtam. Meglódítottam a lábam, és mellkason rúgtam. Hátrarepült, de gyorsan visszanyerte az egyensúlyát, és karmolászva újra támadásba lendült.

Elhajoltam, éreztem, hogy a mancsa az arcom előtt suhan el. Aztán megfordultam, és egy kemény, szőrös öklöt kaptam a képembe.

Három métert zuhantam, de gyorsan visszatértem az ütközetbe.

Periférikus látásommal észrevettem, hogy Agyar éppen összecsapja két tenyerét egy Radírozó szőrös fülein. A Radírozó felvonyított, aztán a füléhez szorított kézzel gyorsan süllyedni kezdett. Totál Agyar hátizsákjában kuksolt. Agyar oldalra perdült a veszély elől, és én átvettem a helyét. Kemény oldalrúgással szájon kaptam egy másik Radírozót.

Aztán elkaptam a karját, és kegyetlenül hátracsavartam. A levegőben nehezebben ment, de azért hallottam a hangos *roppanást*.

A Radírozó felvonyított, és szaltózva zuhanni kezdett a levegőben, amíg le nem fékezett, és lógó karral, esetlenül el nem repült.

Felettem az egyik Radírozó éppen Bökire akarta vetni magát, de a lány elsuhant előle.

Max, nem hallottad még, hogy nem a méret a lényeg? – kérdezte a Hang.

ÉRTETTEM A CÉLZÁST. A Radírozók nagyobbak és nehezebbek voltak nálunk, a szárnyuk fesztávolsága kétszer akkora, mint a miénknek. De idefent ezek az előnyök hátrányt jelentettek!

Levegő után kapkodva lebuktam, amikor egy Radírozó fekete csizmájával oldalba rúgott (nem túl erősen), és eltalálta a bordáimat.

Aztán visszareppentem elé, és miután néhány Max-féle, erős ütéstől oldalra csuklott a feje, kartávolságon kívülre suhantam.

A Radírozókhoz képest fürge, csipős kis darazsak voltunk. A Radírozók meg hozzánk képest ostoba, lassú és ügyetlen repülő tehenek.

Amikor két Radírozó jobbról és balról rám rontott, az utolsó pillanatban függőlegesen felröppentem, és csúnyán összeütköztek.

Felkacagtam, amikor láttam, hogy Gázos megpördül, mint egy vadászgép, és fordulatból állon találja az egyik Radírozót. Ellenfele egy combütéssel válaszolt, de Gázos grimaszolva félrerúgta a Radírozó öklét.

Hogy mennyien voltak? Nem tudtam volna megmondani. Ahhoz túl gyorsan peregték az események. Talán tízen?

Böki! – mondta a Hang, és meghallottam a lány kiáltását.

Az egyik Radírozó elkapta, és tépőfogai veszélyesen közeledtek a nyakához. Amikor az agyarával már majdnem finom bőréhez ért, lecsaptam rá.

Egyik karomat a nyakára fontam, és megszorítottam. Hallottam, ahogy fulladozik. A másik kezemmel megfogtam a csuklóm, és addig húztam, amíg el nem engedte Bökit.

– Hátra! – utasítottam a lányt, aki köhögve visszavonult a harcból. A Radírozó még mindig ellenszegült, de egyre erőtlenebbül.

– Jobb lesz, ha elhúztok! – vicsorogtam a fülébe. – Mielőtt szétrúgjuk a szőrös seggeteket!

– És most szépen le fogsz zuhanni – hallottam Angyal nyugodt hangját. Angyal komoly képpel nézett a zavart pofát vágó, megbabonázott Radírozóra. Angyal a sötét vízre tekintett. A Radírozó ijedten pislogni kezdett, aztán szárnyai összecsucódtak, és lezuhant, mint egy kő.

– Egyre ijesztőbb vagy, tudsz róla? – kérdeztem tőle inkább komolyan, mint viccesen. Egy Radírozót kiiktatni pusztán a szavakkal, *jessus!*

Iggy! – figyelmeztetett megint a Hang. Iggy felé kanyarodtam, aki éppen egy Radírozóval birkózott.

– Iggy! – kiáltottam, amikor megragadta a Radírozó pólóját, és valamit beledobott.

– *Max, hátrébb!* – kiáltotta vissza. Elengedte az ellenfelét, és zuhanni kezdett, hogy minél távolabb kerüljön tőle.

Csak annyit tudtam mondani, hogy „hö?!” és a kis robbanószer máris felrobbant. Csúnya, tátogó lyukat hagyott a farkasember mellkasán. A Radírozó vonyítva zuhanni kezdett.

Csak azt nem tudom, Iggy hogyan tudja elrejteni előlem a látószólag kiapadhatatlan robbanószerkészletét!

– Te... egy... szárnyas... hűtőszekrény... vagy! – mondta Agyar tagoltan, és minden szót egy ütéssel tett nyomatékosabbá. – Mi... halálos... balett-táncosok... vagyunk!

Most vegyél egy nagy levegőt, Max – tanácsolta a Hang, és én szó nélkül engedelmeskedtem.

A következő pillanatban akkora ütést éreztem a szárnyaim között, ami kipréselte belőlem a levegőt. Megfordultam, hassal felfelé ismét oxigénhez jutottam, és megpróbáltam feltölteni a tüdőmet.

Fordulatból képen rúgtam a Radírozót, aztán úrrá lett rajtam a döbbenet. *Ari volt az.*

Amikor hátralökődött, zihálva próbáltam minél messzebb repülni tőle, és nagyon reméltem, hogy nem ájulok el közben. *Ari! Az lehetetlen! Hiszen megöltem! Vagy mégsem?*

Ari most Agyarra vetette magát. Amikor felkiáltottam, hogy „Agyar!”, Ari az oldalába karmolt, és széthasogatta a dzsekijét.

Levegő után kapkodva távolabb siklottam, hogy megnézzem, hogyan állunk.

Az a néhány Radírozó, ami megmaradt, visszavonult. Odalent fehér csobbanás jelezte, ahogy az egyik ellenfelünk az óceánba csapódott. Ez még nekem is fáj.

Már csak Ari állta a sarat. De ő sem sokáig. Körbenézett, és gyorsan menekülésre fogta a dolgot. Elindult a csapata felé.

Lassan újra alakzatba rendeződtünk, amíg Ari egyre távolabb repült, esetlenül csapkodott hatalmas szárnyával, hogy nehéz testét fenntartsa. Csapatának tagjai úgy vették körül, mint egy rakás túlsúlyos, pórul járt, szőrös varjú.

– Még visszatérünk! – morogta.

Tényleg Ari hangja volt.

– Srácok, sajnálom, de idefent nem öldökölhettek úgy, ahogy megszoktátok! – mondta Agyar.

NÉHÁNY MÁSODPERCIG HELYBEN LEBEGTÜNK, és vártuk, hogy újra támadjanak. Úgy látszott, sikerült elvinnünk a harci kedvüket. Gyorsan felmértem a károkat. Agyar esetlenül csapkodott, és egyik karját az oldalához szorította.

– Jól vagyok – mondta röviden, amikor észrevette, hogy őt nézem.

– Angyal, Gázos, Böki! Jelentést kérek!

– Én jól vagyok. Totál és Celesztina is.

Celestina egy angyalruhába öltöztetett plüssmackó volt, amit Angyal egy New York-i játékboltban – fogalmazzunk úgy – „megvetetett” magának.

– Megvagyok – mondta Gázos. A hangjából ítélve nagyot kaphatott.

– Csak az orrom – nyomta a kezét az orrához Iggy, hogy elálljon a vérzés. – Semmi különös.

– Rendben. Már majdnem Washingtonban vagyunk, egy nagyvárosban könnyen elrejtőzhetünk. Elég erősek vagytok hozzá?

Mindenki bólintott, aztán továbbra is alakzatban maradva, kecces ívben visszarepptünk a légi folyosónkra.

– Szóval... mit szólsz a repülő Radírozókhoz? – kérdezte Iggy egy kis idő múlva.

– Gondolom, új prototípusok – mondtam. – Öregem, hogy ez mekkora baklövés! Képtelenek repülni és küzdeni egyszerre.

– Lehet, hogy csak most tanultak meg repülni – vélte Böki. – Az ölyvekhez viszonyítva ügyetlenek vagyunk, de a Radírozókhoz képest mi vagyunk a levegő akrobatái!

Mosolyognom kellett Böki hasonlatán, majd katalogizáltam a saját sérüléseimet, fájdalmaimat.

– Bénán repültek – tette hozzá Angyal. – És nem az járt a fejünkben, ami szokott, hogy „öljük meg a mutánsokat!”, hanem az, hogy „ne felejtünk el csapkodni a szárnyunkkal!”.

Mivel Angyal ezt a Radírozók morgós, mély hangján adta elő, elnevettem magam.

– Mást is észrevettél, Angyal? – kérdeztem.

– Úgy érted, azon kívül, hogy Ari feltámadt? – morogta Böki csalódottan.

– Na, igen – mondtam, aztán elkaptam egy meleg légáramlatot, és átadtam magam a tökéletes gyönyörnek, egy darabig csak siklottam.

– Egyik sem tűnt ismerősnek – válaszolta Angyal némi gondolkodás után.

Jó, ha kéznél van egy gondolatolvasó hatéves. Bár néha olvashatna egy kicsit *konkrétabban* is a gondolatokban, és csak akkor, *amikor* mi akarjuk. Akkor talán arra is figyelmeztethetne, ha egy Radírozó be akar ugrani hozzánk teára. De néha kiráz tőle a hideg. Főleg mióta elkezdte telepatikusan irányítani az embereket – sajnos, nem csak a Radírozókat –, és nem tudom eldönteni, mikor lépi át – mondjuk – a *boszorkányság* határát.

Egy idő után feltűnt, hogy Agyar nincs mellettem. Hat méterrel alattam csapkodott.

Hallgatása nem volt szokatlan, annál inkább a repülése... Egyensúlyát veszítve verdesett. Az arca még sápadtabb volt, és a száját összeszorította.

Visszafordultam, és mellésiklottam.

– Mi a baj? – kérdeztem határozott hangon. Erre még sohasem sikerült belőle kicsikarnom választ, de egy lány nem adja fel.

– Semmi – mondta fojtott, sziszegő hangon. Ami azt jelentette, hogy a foga között préselte ki.

– Agyar... – kezdtem, de észrevettem, hogy az oldalához szorított karja sötét és nedves. Ez vér. – A karod!

– Nem a karom... – motyogta. Aztán lecsukódott a szeme, és zuhanni kezdett.

Nagyon gyorsan.

— **I**GGY! – KIÁLTOTTAM, és elöntött a jéghideg rémület. Csak Agyarral ne legyen semmi baj, csak őt ne! – Utána!

Iggyvel alárepültünk, és elkaptuk. Éreztem Agyar ernyedt testének súlyát, láttam behunytt szemeit, és hirtelen légszomjamból támadt.

– Leszállunk, meg kell néznünk, hogy mi történt vele! – mondtam Iggynek, aki rábólintott.

Keményen csapdostunk a fekete óceán keskeny, sziklás partja felé. Botladozva leszálltunk, és Agyart magunk után vonszoltuk. A fiatalok is segítettek, hogy Agyart letehessük egy viszonylag sima, homokos részre.

Állítsd el a vérzést! – utasított a Hang.

– Mi történt vele? – kérdezte Böki, és letérdelt Agyar mellé.

Agyar inge és kabátja csöpög a vértől, a sötét szövet nedvesen fénylett. Megpróbáltam nyugodt képet vágni.

– Lássuk, mi a helyzet! – mondtam határozottan, és gyorsan kigomboltam az ingét.

Akkor vettem észre, hogy a cafatokban lógó ing alatt Agyar bőre is cafatokban lóg. Ari művelte vele ezt az... ocsmányságot.

Böki felszisszent, amikor észrevette a sérülést. Felnéztem.

– Böki, Gázossal és Angyallal tépjétek csíkokra az ingeket meg amit csak találtok, mert kell a kötéshez!

Böki csak bámulta Agyart.

– *Böki!* – szóltam rá keményebben, amitől végre felocsúdott.

– Igen, máris! Gyertek, srácok, van itt egy felesleges pólóm... és van késem is...

Amikor a három fiatalabb csapattag félrevonult, Iggy érzékeny kezei táncolni kezdtek Agyar teste felett, mint két pillangó.

– Nagyon rossz a helyzet. *Nagyon rossz* – mondta Iggy fojtott hangon. – Mennyi vért vesztett?

– Rengeteget – feleltem komoran. Még a farmerjéből is facsarni lehetett.

– Csak egy karcolás – mondta Agyar zavartan, és szempillái remegni kezdtek.

– Sss! – némítottam el. – Miért nem szóltál, hogy megsebesültél?

Állítsátok el a vérzést – mondta a Hang ismét.

– De hogyan?! – kiáltottam idegesen.

– Mit hogyan? – kérdezte Iggy. Türelmetlenül megráztam a fejem.

El kell szorítani – tanácsolta a Hang. – *Tegyetek rá kötést, és két kézzel nyomjátok rá. Aztán polcoljátok fel a lábát!*

– Iggy! Polcold fel Agyar lábát! – mondtam a Hang utasításait követve. – Srácok, hol vannak már azok a kötések?!

Gázos átnyújtott egy maroknyit, én meg párnát hajtogattam belőlük, és az Agyar gyomrán tátongó sebre helyeztem – ennyi erővel egy nyitott folyógátra is tehettem volna a kezem, hogy megállítsam az áradást, de mivel ez volt a legtöbb, amit tehettem, megtettem. Mindkét tenyerem rányomtam, és megpróbáltam elszorítani az eret.

Agyar oldala mellett a homok már feketéllett a vértől.

– Jön valaki! – figyelmeztetett Angyal.

Radírozók?! Felnéztem, és egy kocogó férfit pillantottam meg a parton. Hajnalodott, a sirályok körözni és rikoztolni kezdtek a víz felett.

A férfi lelassított és sétálni kezdett, amikor észrevett bennünket. Ártalmatlannak tűnt, de a látszat néha – vagy inkább gyakran – csal.

– Jól vagytok, srácok? Mit kerestek itt ilyen korán? – Összeráncolt homlokkal Agyarra nézett, aztán amikor rájött, mi az a sok sötét, nedves dolog körülötte, rémült képet vágott.

Mielőtt bármit tehattünk volna, előkapta a mobilját, és beütötte a segélykérő számát.

AGYARRA NÉZTEM, AZTÁN IGGY FESZÜLT ARCÁRA. Egy másodperc alatt beláttam, hogy nincs más választásunk: Agyar súlyosan megsebesült. Szükségünk van külső segítségre. Legszívesebben fogtam volna Agyart, és a csapattal együtt olyan messzire elhúztam volna az orvosok meg a kórházak elől, amilyen messzire csak tudom. Csakhogy akkor Agyar meghal.

– Max! – Gázos ijedtnek hangzott. Már hallani lehetett a közeledő mentőautó ellenszenves szirénázását.

– Böki! Fogd Angyalt és Gázost, és rejtőzzetek el valahová! – hadartam. – Mi elmegyünk a kórházba. Maradjatok a környéken, majd visszajöök értetek! Gyorsan, mielőtt a mentősök ideérnek!

– Nem – mondta Gázos, és a szemét le sem vette Agyarról.

Rábámultam.

– Tessék?!

– Nem – ismételte meg dacos képpel. – Nem hagyunk itt benneteket.

– Nem hallottam jól... – keményítettem meg a hangom. Agyar vére átította a kötést, és szivárogni kezdett az ujjaim között. – Azonnal tűnjetek el! – mondtam olyan fagyosan, amennyire csak tudtam.

– Nem – ismételte Gázos. – Nem érdekel, mi lesz, de nem fogtok még egyszer otthagyni bennünket.

– Igaza van – fonta össze Böki a karját keskeny mellkasán.

Angyal bólogatni kezdett mellette. És még Totál is mintha egyetértően bólogatott volna a lábánál.

A szám kinyílt, de egyetlen hang sem jött ki rajta. Megdöbbenem: eddig még nem volt részem parancsmegtagadásban.

Legszívesebben kiabálni kezdtem volna velük, de már úgyszólván mindegy volt: két mentős egy beteghordozóval a kezében felénk futott a homokon. A mentőautó szirénájának fénye rózsaszín csíkokat írt az arcunkra.

– Had man te – mondtam feszült hangon azon a titkos nyelven, amit a laboratóriumban használtunk egymás között. Csak vészhelyzetben beszéltünk így, ha nem akartuk, hogy mások értesenek. – Artakul vaka. Netontó. Tojút.

– Nem – mondta Gázos, és alsó ajka megremegett. – Nekercsu.

– Mi történt? – térdelt az egyik mentős Agyar mellé, és előkapta a sztetoszkópját.

– Baleset – mondtam, de nem vettem le a szemem Gázosról, Bökiről és Angyalról.

Lassan elhúztam a kezem az átvérzett rongyról. Agyar arca fehér volt, és rezzenéstelen.

– Baleset? – ismételte meg a mentős a sebet bámulva. – Mivel ütközött össze, egy felbőszült medvével?!

– Majdnem – válaszoltam idegesen. A másik mentős belevilágított Agyar szemébe, és akkor döbbenem rá, hogy Agyar már régen öntudatlan. Szabályosan letaglózott a rettegés. Nem elég, hogy be kell mennünk egy kórházba, aminek már a gondolatától is irtóztunk, de az is lehet, hogy *hiába*...

Mert Agyar mindenképpen meghal.

A MENTŐ OLYAN VOLT, mint egy kerekeken guruló börtön. A fertőtlenítőszer bűze a rémálom Iskolát idézte, görcsbe rándult tőle a gyomrom. A mentőautóban Agyar hideg kezét szorongattam, amibe infúziót kötöttek. A csapatnak nem mondtam semmit, a mentősök előtt nem akartam. Különben is túl szomorú, rémült és dühös voltam ahhoz, hogy bármi értelmes eszembe jusson.

Ugye, Agyar jól van? – kérdeztem a Hangtól, nem mintha valaha is válaszolt volna egyetlen direkt kérdésre, és ezen a jó szokásán most sem változtatott.

– Fibrillál! – mondta ijedten az egyik mentős. Az EKG-ra mutatott, ami egyre gyorsabban ugrált: dum-dum-dum... – A defibrillátort! Ki kell ütnünk!

– Ne! – kiáltásom a frászt hozta mindenkire. A mentős, aki a defibrillátort tartotta, döbbenten meredt rám. – Az ő szíve mindig így dobog! Ilyen gyorsan. Nála ez a *normális!*

Nem tudom, hogy a mentős hallgatott volna-e rám, mert addigra berobogtunk a kórházba, és elkezdődött a káosz.

Műtősfíúk érkeztek kerekas hordággal, és a mentősök eldarálták Agyar állapotát a nővérnek. Aztán Agyart végigtolták a folyosón, és eltűnt egy ajtó mögött.

Utánaindultam, de egy nővér megállított.

– Amíg az orvos megvizsgálja – csapott fel egy lapot csipezses írotábláján –, szeretnék kérni tőled néhány adatot. Először is, hogy hívják? A barátod?

– A neve... Nick – hazudtam idegesen. – Nick... ööö... Ride. A testvérem.

Amikor a nővér szőke hajamra és fehér bőrömrre nézett, tudtam, hogy gondolatban most hasonlít össze Agyarral, akinek fekete haja, sötét szeme és olajszínű bőre volt.

– Ő mindannyian nekünk testvérünk – mondta Böki szabálytalan nyelvtanisággal.

A nővér most Bökire nézett, aki fekete bőrű volt. Egyikünk sem hasonlított a másikra, Angyalt és Gázost kivéve, akik édes-testvérek voltak.

– Bennünket... örökbe fogadtak – mondtam ki, ami először eszembe jutott. – A szüleink... misszionáriusok. – Kiváló! Gondolatban vállon veregettem magam. Ez aztán a jó választás! Misszionáriusok! – Ők most... expedíció vannak. Én vigyázok a többiekre.

Egy zöld ruhás orvos sietett felém.

– Kisasszony! – szólított meg, aztán a többiekre pillantott. – Velem jönne?

– Biztosan most vették észre a szárnyát – jegyezte meg Iggy halkán.

Kétszer megütöttem Iggy kézfejét. Ez azt jelentette: „rád bízom a többiekkel, amíg visszatérek”. Bólintott, én meg követtem az orvost a folyosón, mint egy halálsoron.

LÉPKEDTEM AZ ORVOS MELLETT, aki máris úgy nézett rám, mint egy állatkerti különlegességre. Ismertem ezt a pillantást. A szívem összeszorult.

A legrosszabb rémálmaim valóra válnak. Már láttam magam körül a kutyaketrec rácsait. A rohadt Radírozók miatt van minden! Gyűlölöm őket! Állandóan felbukkannak, és mindent elrontanak.

Tisztelned kell az ellenséget, Max – szólalt meg a Hang. – Soha ne becsüld le őket, mert abban a pillanatban eltipornak. Okosan kezeld őket! Akkor is tiszteld a képességeiket, ha ők nem tisztelik a tiédet!

Nagyot nyeltem. *Le van ejtve.*

A vastag, dupla szárnyú ajtón egy kicsi, csempézett és nagyon ijesztő szobába léptünk. Agyar a kerek hordágyon feküdt.

Egy csövet dugtak a torkába, és még néhányat a karjába. A számhoz kaptam a kezem. Nem könnyen leszek rosszul, de az Iskolában elszenvedett kínzások emléktöredékei megrohanták az agyam, és azt kívántam, hogy a Hang bárcsak tovább beszélne, és valami tényleg idegesítőt mondana, amivel elterelné a figyelmem.

Agyar mellett egy nővér és egy másik orvos állt. Levágták róla az ingét és a kabátját. A mély karmolás még mindig vérzett az oldalán.

Most, hogy ideértünk, mintha az orvos sem tudta volna, hogyan is kezdje.

– Meg fog... meg fog gyógyulni? – kérdeztem összeszorult torokkal. Agyar nélkül nem tudtam elképzelni az életet.

– Nem tudjuk – mondta az egyik orvos aggódó képpel.

Az orvosnő Agyarra mutatott.

– Milyen jól ismered?

– A testvérem.

– Te is *olyan* vagy... mint ő? – kérdezte.

– Igen – szorítottam össze az állkapcsom, és továbbra sem vettem le a szemem Agyarról. Az izmaid megfeszültek, és egy újabb, kellemetlen adrenalinadag áradt szét jéghidegen az ereimben. *Oké, a kocsit először a nővér lábának lököm, aztán...*

– Akkor talán tudsz nekünk segíteni – mondta az első orvos megkönnyebbülve. – Mert mi erről semmit sem tudunk. Milyen a normális szívdobogása?

Az EKG-ra néztem. Gyorsan és rendszertelenül csipogott.

– Egyenletesebb, és még ennél is gyorsabb – mondtam, és szemléltetésül csettintettem néhányat az ujjammal.

– Szabadna...? – nyújtotta a sztetoszkópját felém az orvos. Aggódva bólintottam.

Döbbsen hallgatta a szívverésem.

A sztetoszkópot ezután több helyen a hasamhoz érintette.

– Miért hallom úgy, mintha itt is levegő mozogna? – kérdezte.

– Mert légsákjaink vannak – mondtam halkán, és alig tudtam nyelni. A kezem ökölbe szorult az oldalam mellett. – Tüdővel rendelkezünk, de vannak kisebb légsákjaink is. És... más a

gyomrunk is. A csontszerkezetünk. A vérünk. – A francba, vagyis minden.

– És... szárnyatok is van? – kérdezte a másik orvos fojtott hangon. Bólintottam.

– Vagyis madár-ember hibridek vagytok – mondta ki az első orvos.

– Úgy is lehet hívni bennünket – feleltem feszülten. Jobb, mint a „mutáns szörnyszülött”. – De én az „amerikai madárszerű”-t jobban kedvelem.

A nővére néztem, ijedt volt, és nagyon szeretett volna valahol máshol lenni. Ebben *annyira* hasonlítottunk.

Az orvosnő a lényegre tért.

– Sót adtunk neki, hogy ellensúlyozzuk a sokkot, de szükségünk van vérre is.

– De nem adhatnak neki emb... normális vért – mondtam. Tudományos ismereteim, amiket az orvosi jelentések és a kísérletek közben felcsipegettem, kezdtek visszajönni. – A mi vörös vérsejtjeink magvas sejtek, mint a madaraké.

Az orvos bólintott.

– Készülj fel a véradásra!

HÚSZ PERCCEL KÉSŐBB öt deciliterrel könnyebb voltam, és szörnyen szédültem. Nem lett volna szabad ennyi vért adnom, csakhogy Agyarnak még ennél is több kellett volna, és ez volt a minimum, amit tehettem érte. Végre átvihették a sebészetre.

Elindultam a folyosón a váróterem felé, ami tömve volt, de nem a madárkölykökkel.

Gyorsan körbejártam, hogy nem bújtak-e a székek alá, vagy ilyesmi. *A csapat sehol.*

A fejemet kapkodva végignéztem a folyosón. Mivel már eleve émelyegtem és szédültem, a csapat eltűnése után biztos voltam benne, hogy kidobom a taccsot.

– Arra vannak – szólalt meg egy alacsony, sötét hajú nővér. Ránéztem.

Egy műanyag flakonos almalevet és egy muffint kaptam tőle. – Edd meg ezt! Enyhíti a szédülést. A... testvéreidet a hetes szobában találod – mutatta a folyosón.

– Kösz – mondtam, de még nem voltam benne biztos, hogy megérdemli.

A hetes szobának vastag ajtaja volt, kopogás nélkül léptem be rajta. Négy aggódó madárkölyökszempár fordult felém. Az átmeneti megkönnyebbüléstől elgyengült a térdem.

– Te biztosan Max vagy – szólalt meg egy hang.

A gyomrom összeszorult – jaj, ne! –, amikor a szürke öltönyös, katonás frizurájú férfira néztem, akinek a hallójáratában egy alig látható fülhallgató csücsült. *Egy adó-vevős Radírozó?* A folyamatos fejlesztések miatt nehéz volt rájuk ismerni. De az az állatias csillogás hiányzott a szeméből. Persze azért jó lesz vigyázni!

– Foglalj helyet, kérlek! – mondta egy másik hang.

HÁRMAN VOLTAK, KÉT FÉRFI ÉS EGY NŐ, mindannyian nagyon hivatalosan néztek ki, és egy farostlemez konferenciaasztal körül foglaltak helyet.

Iggy, Gázos és Angyal is az asztalnál ültek. Előttük az önkiszolgáló étterem műanyag tálcája. Akkor vettem csak észre, hogy óvatosságból, a mardosó éhség ellenére sem nyúltak egy ujjal sem az ételhez, és a büszkeség majdnem könnyeket csalt a szemembe.

– Maguk kik? – kérdeztem meglepően nyugodt és semleges hangon. Egy pont ide.

– A Szövetségi Nyomozóirodától jöttünk – mondta az egyik férfi, és felém nyújtotta a névjegyét. Volt rajta egy FBI-pecsét meg minden, ami kell. Persze ez még nem jelentett semmit. – A ti oldalatokon állunk. Megtudtuk, hogy bajban vagytok, és eljöttünk, hogy segítsünk.

Annyira *őszintén* hangzott.

– Milyen kedves maguktól – rogytam le a székbe, nehogy elájuljak. – De az emberek nagy része azért jön kórházba, mert bajban van, és kétlem, hogy mindenkihez kivonulna az FBI. Szóval árulják el, mit akarnak tőlünk.

Láttam, hogy az egyik ügynök elnyom egy mosolyt, és mindannyian egymásra néztek.

Az első ügynök, a névjegye szerint bizonyos Dean Mickelson, szomorúan elmosolyodott.

– Tudjuk, hogy mennyi mindenén átmentetek, és nagyon sajnáljuk... Nick megsebesült. Tudom, hogy mennyire utáltok itt lenni, de mi segíthetünk.

Iszonyúan fáradt voltam, és gondolkodási időre volt szükségem. A csapatom engem nézett, és éreztem a felém áradó meleg reggeli illatát.

– Angyal, kínáld meg Totált az ételedből! – mondtam. – Ha túléli, ti is ehettek.

Mintha értette volna, Totál az Angyal melletti székre ugrott, és vadul csóválta a farkát. Angyal habozott, nem akarta, hogy a kutyájának baja essen.

– Tessék! – állt fel a női ügynök, és evett egy falatot Angyal rántottájából.

A másik két ügynök is követte példáját, és sorra kóstolták a többi tányért is. Kopogás hallatszott, és egy fiatalabb ügynök lépett be, kezében egy ötödik tálcával, az enyémmel. Az egyik ügynök belekóstolt a reggelimbe, aztán elém rakta.

– Így már megfelel? – kérdezte.

Feszülten néztük az ügynököket, hogy mikor kapnak a torukukhoz és esnek össze fulladozva.

De nem tették.

– Oké, srácok, kajaidó! – mondtam, mire a többiek úgy estek a tányérjaiknak, mintha... Radírozók lettek volna.

Gázos törölte be a leggyorsabban, gyakorlatilag beszippantotta a kaját.

– Kaphatnék még két tányérral? – kérdezte.

Dean meglepetten bólintott, aztán elment az újabb rendelésért.

– Szóval, hogy kerültek ide? – kérdeztem két harapás között. – Honnan tudták, hogy itt vagyunk?

– Minden kérdésetekre válaszolunk – mondta a másik férfi.

– De nektek is válaszolnotok kell néhányra. Arra gondoltunk, hogy egyszerűbb lesz, ha egyenként beszélgetünk el veletek. Így jobban tudunk egymásra figyelni. Ha befejeztétek az evést, átvo-nulunk ide – tárt ki egy ajtót, ami egy nagyobb konferenciaterembe nyílt. További ügynökök vára-koztak odabent, akik a beszélgetést félbeszakítva ránk néztek.

– Ugye, nem akarnak elválasztani bennünket?! – kérdeztem ijedten.

– Nem. Külön asztalokhoz ültök, de ugyanabban a szobában – nyugtatott meg a nő –, rendben?

Gondolatban felnyögtem. Mikor aludtunk utoljára? Két napja szöktünk meg a New York-i csatornarendszerből. És most Agyar a kés alatt feküdt, bennünket meg gyanúsabbnál gyanúsabb alakok vettek körül, és nem láttam kiutat... Csak azon az áron, hogy Agyart hátrahagyjuk. Ezt pedig nem akartam.

Sóhajtva eltoltam az üres tálat, és bólintottam a többieknek.

Kezdődhet a kihallgatás.

- É S TÉGED HOGY HÍVNAK, KICSIM?

- Engem? Arielnek – felelte Angyal.

- Rendben, Ariel, hallottad már Jeb Batchelder nevét?

Az ügynök feltartott egy fotót, és Angyal ránézett. Jeb ismerős arcának látványától fájdalom hasított belé.

- Soha.

- Ööö... rendben... Elmondanád, milyen kapcsolatban állsz Maxszel?

- A nővérem. Tudja, a misszionáriusok miatt. Akik a szüleink.

- Értem. És hol szerezted azt a kutyát?

- A parkban találtam. – Angyal fészkelődni kezdett a székén, és Maxre pillantott. *Rendben, ennyi kérdés elég lesz. Mehetsz!* – gondolta erősen Angyal.

A szemben ülő ügynök szünetet tartott, és tanácstalan arccal a jegyzeteibe nézett.

- Ööö... Rendben, ennyi kérdés elég lesz – mondta zavartan.

- Mehetsz!

- Köszönöm – csúszott le Angyal a székről, aztán csettintett Totálnak, aki utánaügetett.

– Megismételnéd? – kérdezte az ügynök.

– Ter-ror, mint terror, és Ka-pi-tány, mint kapitány – magyarázta Gázos.

– Vagyis Terror Kapitánynak hívnak?

– Pontosan! – fészkelődött a székében Gázos. Maxre pillantott, aki halkán beszélt egy másik ügynökkel. – Maga tényleg FBI-ügynök?

Az ügynök futólag rámosolygott.

– Tényleg. Hány éves vagy?

– Nyolc. És maga?

Az ügynök meglepődött.

– Hát, egy kicsit magas vagy a korodhoz képest, nem?

– Aha. Magasak vagyunk. És vékonyak. Pedig zabálunk. Már amikor hozzájutunk.

– Értem. Mondd csak... Kapitány, láttál már ilyet? – Az ügynök egy elmosódott, fekete-fehér fotót mutatott neki egy félig átváltozott Radírozóról.

– Szerencsére soha! – düleedt ki Gázos kék szeme. – Ugye, nem valamelyik rokona?!

Az ügynök mintha kifogyott volna a kérdésekből.

– Te világtalan vagy?

– Hogy mi? Ja, úgy is fogalmazhatunk – mondta Iggy, mintha semmi különös nem lenne a tényben.

– Így születnél?

– Nem.

– Hogyan vakultál meg... Jeff, ugye?

– Igen, ez a nevem. Tudja túl sokáig néztem a napba, hiába mondták, hogy ne csináljam. Bárcsak hallgattam volna rájuk!

– Aztán megettem három sajtos hamburgert, tudja? Isteni volt! Aztán ott voltak azok a sült piteszerűségek. Almás piték, jól mondom? Nyami! Kóstolta már? – kérdezte Böki a szemben ülő nőtől lelkesen.

– Azt hiszem, még nem, kedvesem. Betűznéd a neved, ha megkérlek?

– K-r-i-s-t-á-ly. Imádom a nevem! Olyan szép! Magát hogy hívják?

– Miss Kovács.

– Az se rossz... Nem gondolt rá, hogy megváltoztatja? Tudja, én néha szeretnék valami ennél is fellengzősebbet! Mondjuk, Kleopátrát. Vagy Mária-Szofia Teréziát. Tudja, hogy az angol királynőnek minimum hat neve van? Elizabeth Alexandra Marynek hívják. A vezetékneve meg Windsor. De híres arról, hogy az aláírásoknál csak az „Elizabeth R.”-t használja, mégis mindenki tudja, hogy ő az. Én is szeretnék híres lenni! Csak annyit írnék alá, hogy Kristály...

Az ügynöknek eltartott néhány pillanatig, hogy magához térjen.

– Hallottál valaha egy Iskola nevű helyről? Úgy sejtjük, valahol Kaliforniában található. Voltál már Kaliforniában?

Böki elgondolkozva a plafonra nézett.

– Kaliforniában? A szörfösök, a filmsztárok meg a földrengések hazájában? Nem, még nem. De szeretnék. Szép hely? – nézett nagy, barna, ártatlan szemével az ügynökre.

– Szólíts csak Mickelson ügynöknek – mosolygott rám. – Téged hogy szólítsalak? A Max minek a rövidítése? A Maximillannek?

– Nem, Dean, hívj csak Maxnek!

Pislogott egyet, aztán a jegyzeteire nézett.

– Értem. Figyelj, Max, mindketten tudjuk, hogy a szüleid nem misszionáriusok.

Rámeredtem.

– Nem? És ezt ők is tudják?! Nehogy elmondja nekik! Összetörnének. Annyi munkát végeztek az Úr nevében, meg minden.

Dean úgy nézett rám, mintha... nem is tudom, egy hörcsög vicssorgott volna rá. Témát váltott.

– Max, mi egy Jeb Batchelder nevű férfit keresünk. Tudsz valamit a hollétéről? – Amikor az ügynök egy fotót mutatott róla, a szívem összeszorult. Két lehetőség közt őrlődtem: adjam fel a hazug, áruló disznót az FBI-nak, amit örömmel megtettem volna, vagy fogjam be és hallgassak minden fontos dologról, mert az a legokosabb?

Szomorúan megráztam a fejem.

– Sohasem láttam.

– Voltál már Coloradóban?

A homlokomat ráncoltam.

– Ez az egyik négyzet valahol középtájon?

Láttam, hogy Dean nagy levegőt vett.

Körbepillantottam. Angyal a padlón ült, és a muffinomat felezte el éppen Totállal. Iggy és Böki ügynökei megbeszélést tartottak a papírjaik mögött, amíg ők kényelmesen elnyúltak a székekben. Böki kíváncsian nézett körbe a szobában, bíztam benne, hogy a lehetséges menekülési útvonalakat memorizálja. Gázos felállt, és egy vidám „viszlát!” után csatlakozott Angyalhoz.

– Max, mi segíteni akarunk rajtatok, de ahhoz nektek is segíteni kell bennünket. Ez így igazságos.

Rámeredtem. Ez volt a legviccesebb dolog, amit napok óta hallottam.

– Ugye, most viccel?! Biztos vagyok benne, hogy más motivációja is van az „igazságosság” kívül! Az élet nem *igazságos*, Dean, ha még nem vette volna észre! – emeltem fel a hangom, és közelebb hajoltam az ügynök pókerarcához. – Semmi nem *igazságos*, és nem is lesz soha. Ez a leghülyébb dolog, amit hallottam! Segítenem kell magának, *mert így igazságos?!* Miért nem azt mondja, hogy segítenem kell magának, mert különben kitépi a gerincemet, és szétveri velem a fejemet?! Arra talán még választ is kapna. De csak *talán*.

Dean összeszorította a száját, az arcán két piros folt jelent meg. Az volt az érzésem, hogy magára jobban haragszik, mint rám.

– Max... – kezdte feszült hangon, de egy női hang félbeszakította.

– Köszönöm, Dean – mondta a nő. – Innen átveszem én.

DEAN FELÁLLT, ÉS NYUGALMAT ERŐLTETETT MAGÁRA. Az új ügynök barátságosan rámosolygott, és várt.

Szőke volt, meghatározhatatlan korú. A sminkje tökéletes, a modora olyan csiszolt, mint egy tévébemondónak. Az a helyzet, hogy egész csinos volt.

Dean összeszedte az aktáit, biccentett egyet felém, aztán odament egy másik ügynökhöz, hogy megbeszéljék a fejleményeket. A nő leült velem szemben.

– Ezek annyi zöldséget beszélnek össze! – súgta a keze mögött.

Meglepetten elmosolyodtam.

Felém nyújtotta a kezét.

– Anne Walkernek hívnak – mutatkozott be. – És igen, én is „közülük” való vagyok. Engem akkor hívnak, ha beüt a ménkű.

– Miért, beütött? – kérdeztem udvariasan.

Kurtán felnevetett.

– Ó, persze! – mondta „na, ne viccelj!”-hangon. – Amikor felhívtak bennünket telefonon, hogy bejött hozzájuk kettő, de lehet, hogy hat módosított DNS-ű életforma, és az egyiknek súlyos

sérülése van, nos, igen, bátran állíthatjuk, hogy abban a percben beütött a Ménkú, nagy M-mel!

– Hú, ilyen fontosak vagyunk?

A szája egyik sarka megrándult.

– Aha. De miért lep meg ez annyira? Eddig még nem mondta neked senki, hogy *fontos* vagy?

De, *Jeb*. Ettől a szótól annyira kikészültem, hogy hibernálnom kellett magam, ha nem akartam bőgni, mint egy ütődött, genetikailag módosított létforma, ami végül is tényleg voltam. *Jeb* egykor azt éreztette velem, hogy *fontos vagyok*. Okos, erős, tehetséges, különleges és fontos... ahogy ez az ügynök is mondta. De ez régen volt, most már csak azt érezteti velem, hogy mennyire gyűlölöm, és hogy milyen csúnyán cserbenhagyott.

– Nézze – kezdtem nyugodtan –, mi itt nagyon veszélyes helyen vagyunk, ezt én is tudom, maga is tudja, ráadásul a csapa... a testvéreim egyike megsérült. Mondja el, mit kell tennem, hogy segítsen, és már itt se vagyunk!

A csapatra néztem. Egymás mellett ülve fánkot eszegettek, és bennünket figyeltek. Gázos boldogan mutatta a fánkot, amit nekem rakott félre.

Anne kedves pillantásától kikészültem. Előrehajolt, hogy a többiek ne hallják:

– Figyelj, Max, én nem foglak téged szarságokkal etetni – kezdte, és megint sikerült meglepnie. – Olyan szarságokkal, amiket te adtál be nekünk, például hogy a szüleid misszionáriusok. Mindketten tudjuk, hogy ez hazugság. És azt is, hogy az FBI nem a két szép szemükért húzza ki az embereket a csávából. Figyelj, elmondom, mi a helyzet: hallottunk rólatok. Az irodához már évek óta érkeznek bizonyos meg nem erősített információk egy titkos laboratóriumról, ahol életképes, genetikailag módosított létformákat hoznak létre. De ezt soha nem tudtuk bizonyítani, és ezért az

emberek csak legyintettek rá, mint egy városi legendára. De mivel nem zárhattuk ki teljesen a lehetőségét, ráállítottunk néhány embert az ügyre, akik rendszerezték az értesüléseket, pletykákat és egyéb, a létezésüket illető gyanúkat. Hogy te és a családod léteztek.

Mit szól majd, ha tudomást szerez a Radírozókról!

Anne nagy levegőt vett, és hátradőlt, közben végig engem nézett.

– Láthatod, hogy fontosnak tartunk benneteket. Mindent tudni szeretnénk rólatok. De, ami a *legfontosabb*: ha a dolog igaz, akkor az egész nemzet biztonsága kockán forog, mert, ha a te úgynevezett családod rossz kezekbe kerül, akkor... Ha tudnád, mekkora hatalom van a kezekben...

Hagyta, hadd fogjam fel, aztán szomorúan elmosolyodott.

– Mit szólnál egy üzlethez? Te megengeded, hogy minél többet megtudjunk rólad – nem fog fájni, nem fogunk semmire kényszeríteni –, mi pedig Nicknek a legjobb orvosi ellátást fogjuk nyújtani, és a többieknek biztonságos bújóhelyet garantálunk. Ti ehettek, pihenhettek, és Nicknek lesz ideje a lábadozásra. Utána pedig eldöntheted, hogyan tovább.

Úgy éreztem magam, mint egy éhező egér, ami egy hatalmas sajtot bámul.

Amit egy Max-méretű csapdába helyeztek.

Udvarias közönnyel néztem a nőre.

– És ezt higgyem el, csak mert...

– Én is örülnék, ha biztosítékokkal szolgálhatnék, Max – mondta Anne. – De nem tudok... semmi olyasmit nem mondhatok, amit elhinnél. De tényleg, mégis mit akarsz? – vonta meg a vállát. – Egy írásos szerződést? A becsületszavamat? Egy őszinte ígéretet az FBI főnökétől?

Mindketten felneveltünk. Azok a lökött ügynökök...

– Attól tartok, nincs túl sok választási lehetőség, Max. Egyelőre nincs. Sajnálom.

Az asztalra bámultam, és gondolkozni kezdtem. Az volt a legrosszabb, hogy igaza volt. Amíg Agyar ilyen állapotban volt, a markában tartott bennünket. A legtöbb, amit tehettem, hogy elfogadom a felkínált biztonságos menedéket, hogy időt nyerjek, és kidolgozzak egy menekülési tervet. Magamban káromkodtam egyet. Aztán felnéztem.

– Tegyük fel, hogy elfogadom. Hol az a híres búvóhely, amivel kecsegtetett?

Rám nézett. Ha meg is lepte, hogy elfogadtam az ajánlatát, nem mutatta.

– Nálam – felelte.

AGYAR KÖZEL KÉT ÓRÁT VOLT A MŰTŐBEN. Én kint vártam, és úrrá lett rajtam a zabszem effektus.

Az orvos, akivel beszéltem, zöld műtősruhában kilépett az ajtón. Legszívesebben elkaptam volna a gallérját, és a falnak vágtam volna, hogy beszéljen. De ideje volt kinőni az efféle gyerekes dolgokból.

– Á, Max, ugye?

– Még mindig így hívnak. – Feszülten vártam a folytatást. Ha megtörtént az elképzelhetetlen, fogom a kölyköket, és már itt sem vagyunk.

– A testvéred, Nick, állapota hosszú ideig... válságos volt. Jó néhány egységnyi vért kellett neki adnunk, amíg stabilizálni tudtuk a vérnyomását.

Hol ökölbe szorítottam, hol kiengedtem a kezem. Azon kívül, hogy ott álltam és hallgattam a szavait, nem tehettem mást.

– Szerencsére nem történt szívrostély – folytatta az orvos. – Be tudtuk varrni az oldalán a sebet, és elállítottuk a vérzést. Az egyik főartéria sérült meg, valamint az egyik... légszakja.

– Hogy van most? – Megpróbáltam nyugodtan lélegezni, és úrrá lenni az „üss vagy huss” reakción, amit nálam, mint tudod, *szó szerint* lehet érteni.

– Meglepően jól tartja magát – mondta az orvos fáradt csodálkozással. – Ha nem lép fel valami komplikáció, meggyógyul. De minimum három hétig pihennie kell.

Vagyis hat napig, tekintve a hihetetlenül gyors regenerálódási képességünket.

De jesszus! Hat nap is rengeteg idő.

– Láthatnám?

– Nem, amíg ki nem hozzák a műtőből – közölte az orvos. – Ami körülbelül még negyven perc. De addig is elláthatnál néhány fiziológiai információval. Észrevettem, hogy...

– Köszönjük, doktor úr! – lépett mögém Anne Walker.

– Vagyis azt szeretném tudni, hogy... – próbálkozott az orvos a szemembe nézve.

– Bocsásson meg, de a gyerekek elfáradtak, pihenésre van szükségük – szerelte le Anne Walker. – De a kollégáim minden kérdésére szívesen válaszolnak.

– Bocsánat, de a kollégáinak fingjuk sincs rólunk – sziszegtem a fogaim közül.

Az orvos sértetten bár, de tudomásul vette, és elindult a folyosón.

Anne rám mosolygott.

– A létezésedet szeretnénk még titokban tartani. Legalább addig, amíg biztonságban nem tudunk benneteket. De nagyszerű hír, hogy Nick már jobban van!

Elsétáltunk a váróterembe. A csapat felugrott, amikor meglátott bennünket. Rájuk mosolyogtam, és felemeltem a hüvelykujjam. Böki ujjongani kezdett, és összepacsizott Gázossal. Angyal

odarohant hozzám, én meg felkaptam, és magamhoz szorítottam.

– Hamarosan felépül! – biztosítottam őket.

– Láthatnám? – kérdezte Iggy.

– Iggy, sajnálom, hogy most kell megtudnod... de te vak vagy – ugrattam megkönnyebbülten. – De hamarosan bemehetsz hozzá meghallgatni, hogyan lélegzik, és egy kicsit talán beszélhetsz is vele.

Iggy megint előadta „a dühös képet vágva mosolygok” produkcióját, ami nagyon jól ment neki.

– Sziasztok! – szólalt meg Anne. El is felejtettem, hogy a hátam mögött áll. – Talán Max már beszélt rólam. Anne Walker vagyok az FBI-tól. Max elmondta, milyen megállapodást kötöttünk?

Ravasz volt. Úgy adta elő, mint egy megkötött megállapodást, hátha a többiek most hallanak róla először.

– Igen – szólalt meg Angyal. – Egy kis ideig a maga házában fogunk maradni.

– Pontosan – mosolygott vissza Anne.

– Mi és Totál – mondta Angyal, hogy biztos legyen a dolgában.

– Totál? – vonta fel a szemöldökét a nő.

– A kutyusom – mutatott Angyal a széke alá, ahol Totál összegömbölyödve, fejét ügyesen a tappancsára téve feküdt.

– Hogyan tudtatok ide behozni egy kutyát?! – kérdezte Anne elképedve.

Mivel nem akartam belemenni a részletekbe, közbevágtam:

– Szóval, amint Agy... Nick szállítható állapotban lesz, elmegyünk Anne házába, és ott maradunk, amíg Nick fel nem épül. Oké?

A többiek változó lelkesedéssel bólogattak.

– „Agynick”?! – motyogta gúnyosan Iggy.

Meg sem hallottam.

– Az a helyzet, hogy Nicknek még legalább egy hétig itt kell maradni – mondta Anne. – Vagyis mi már ma elmegyünk a házamba, ő pedig követ bennünket, ha felépül.

Láttam, hogy Gázos pislant egyet, és hogy Iggy a homlokát ráncolja.

– Nem – ráztam a fejem. – Nem ebben állapotunk meg. Nem hagyjuk Nicket magára.

– Orvosok és nővérek lesznek mellette, valamint két ügynök az ajtaja előtt. Huszonnégy órában – ígérte Anne.

Összefontam a karom.

– Ugyan már! Két ügynök még előételnek is kevés egy Radírozónak!

Anne nem értette a viccet. Nem csoda, talán azt sem tudta, miről beszélek.

– A házamban kényelmesebb lesz – győzködött. – Jobb lesz, ha ott vártok rá.

– Nekünk igen, de nem Nicknek – makacskodtam.

– De... Nick még nincs szállítható állapotban – mondta Anne.

– Vagy ott akartok aludni a szobájában?!